

Mijn naam is Dirk (Dick) Westerbaan geboren op 25 juli 1954 gelijk, 5 minuten verschil, met mijn zus Corry. Ja je raad het al ik ben er een van een twee-eiige tweeling. Mijn geboorteplaats is Rotterdam (Crooswijk). Ben opgegroeid in een gezin van vader, moeder, broer en mijn tweeling zus. Ben gelukkig getrouwd met Monica en heb totaal 4 kinderen 2 van mijzelf en 2 van mijn vrouw.

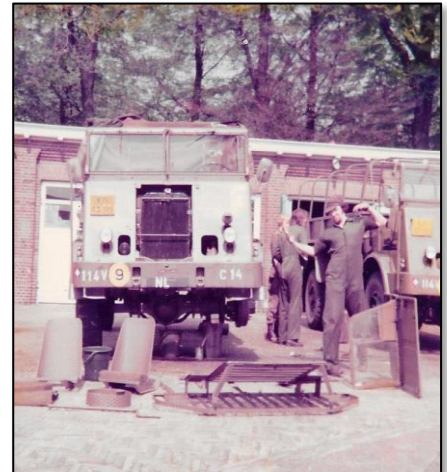
Nadat ik de lagere school heb doorlopen (alle klassen voorwaardelijk over) ben ik naar de Lagere Technische School in Krimpen a/d IJssel gegaan. Toen de tijd had ik nog niet een voorkeur wat ik wilde gaan doen later. Maar omdat mijn vader elektricien was, had ik daar wel oren naar. Dus nam ik de keuze omdat te gaan doen.

Ben met mijn 16^e jaar gaan werken bij Batenburg in Rotterdam en bij dit bedrijf heb ik diverse avondschoon cursussen gevolgd in de elektrotechniek VEV. Ben afgestudeerd als Installateur Elektrotechnische Installaties. Tevens heb ik bij dit bedrijf het wikkelen en reviseren van elektromotoren geleerd.

Zoals elke gezonde jongen moest men in die tijd (1975) als dienstplichtige dienen in het leger. Ik werd opgeroepen om naar de landmacht te gaan. Op 8 november 1975 moest ik me melden op de Harskamp waar ik een chauffeursopleiding kreeg op een DAF 314.

Na de opleiding als chauffeur kreeg ik de functie "Kale Chauffeur" (ik was niet kaal, maar had geen nevenfunctie). Hierna ging ik naar de parate hap en wel naar Ede naar de van Essen Kool Kazerne.

Daar werd ik ingedeeld bij de 114 TRC Compagnie (Tape Relay Centrum) 3^e peloton. Dit was mijn hotel voor 16 maanden. In het hotel was natuurlijk ook een vreetschuur die ons de nodige maaltijden verzorgden. 's Woensdags hadden we altijd Nasi. De bereiding van deze overheerlijke maaltijd konden we op het terrein volgen. De rijst werd namelijk gekoeld op een open aanhangwagen met tractor die over het terrein heen en weer reed totdat de rijst afgekoeld was. Omdat dit een open aanhangwagen was, kwamen er diverse vogels hier op af en vraten er lustig op los. Ook hun behoefte ging in de rijst, vandaar de aroma die de rijst had. Gedurende die tijd heb ik wel heel veel meegemaakt zowel leuke maar ook onaangename situaties.

In die tijd was ik muzikant van een fanfare in Capelle a/d IJssel en speelde trompet. Op een dag had ik mijn trompet meegenomen om een beetje te oefenen op de kazerne. Toen ik op het idee kwam om 's morgens om 0700 uur een reveille te blazen werd ik overdonderd met allerlei kledingstukken, schoenen en helmen, die men naar mij toe werden geworpen. Wel was het zo dat ik weer mijn gehele P.S.U (persoonlijke standaard uitrusting) weer compleet had.

Veld oefening met mariniers, heb toen de generator (baucher) van tegenpartij (mariniers) onklaar gemaakt op met kiezelsteentjes in de generator te gooien. Mijn pelotonscommandant vond dat wel een goed idee, maar vond dat ik dat niet moest uitvoeren maar alleen te zeggen. De kapitein had mij verzocht om een weekend achter de wacht te zitten naar aanleiding van dit fenomeen. Bij deze oefening hadden wij geen oefen munitie meer, dus moesten we zodra we schoten maar "Pang Pang" zeggen, een lachertje voor de tegenpartij.

Tijdens mijn dienstitijd zijn wij (als peloton) met Willem Wad over de Waddenzee gelopen, het z.g.. Wadlopen. Was leuk maar wel nat, je liep tot op de hoogte van je borstkas door het water. Willem Wad werd, kort nadat wij met hem gingen lopen, ontslagen omdat hij met een groep mensen was verdwaald op het wad en de reddingsbrigade in actie moest komen. Wij hadden echt geluk gehad.

Toen de film A bridge too far opgenomen werd, moesten wij de crew en de gehele filmploeg voorzien van eten en drinken. Dus met de water- en keukenwagen (aanhangwagens) naar de filmlocatie op de Edense heide, waar we de opnames hebben bijgewoond. In de zomer van 1976 was er op de heide een zeer grote bosbrand, waar wij het verzoek kregen om te assisteren om de brand te blussen. Daar werd ik aangewezen om de verbrandde dieren naar een dierenkliniek te brengen. Het gegil en gekrijs van herten, konijnen en zwijnen, achter in de DAF 314, gingen door merg en been. Nachten daarna heb ik ze nog gehoord. Rond de tijd van de gijzeling in Beilen van de trein, moesten wij als peloton atoomwacht lopen op de Amerikaanse legerplaats in Darp. Daar liep je met scherp op wacht. Door de situatie in Beilen werd er met extra wacht gelopen, en toch wel diverse keren geschoten op silhouetten schijven. Omdat men dacht dat daar inbrekers aanwezig waren. Op 25 februari 1977 (na 16 maanden) ben ik met

klein verlof gegaan, en me weer bezig gehouden met het normale burgerleven. In 1986 (11 jaar na klein verlof) kreeg ik een oproep om op te komen in Amersfoort voor een aanvullende cursus als "steenwagenchauffeur" Munitietransport, voor een maand. We moesten aantreden in het tenue wat we met klein verlof meekregen. Na 11 jaar snapt iedereen wel dat men iets gegroeid is, vooral in de buikomgeving. We stonden werkelijk voor lul op appél. Allen konden de knoopjes van broek en jas niet meer dicht krijgen en de lucht die uit de plunjebalen was niet te harden. Allen moesten we naar de foerier om passende kleding te krijgen.

Na mijn dienstitijd ben ik gaan werken in de haven, bij Europe Container Terminus, als elektromonteur in de continudienst. Hier heb ik , vanaf 1978 tot 2019, mijn elektrotechnische werkzaamheden, zowel laag als hoogspanning en elektronica kunnen uitvoeren. Toen E.C.T. een terminal op de Maasvlakte gingen bouwen, was ik daar aangenomen als Groepsleider en Installatie Verantwoordelijke op elektrotechnisch gebied. Tijdens de bouwfase van de Maasvlakte ben ik ingedeeld in de engineeringgroep.

Op 25 juli 2019 ben ik met pensioen gegaan, en ben op zoek gegaan naar vrijwilligerswerk.

Naar de "Bernisse" gegaan, maar daar kreeg ik te horen dat men geen behoefte had aan meerder elektromonteurs. Ben toen naar Ipse de Bruggen gegaan, en gingen direct met mij in zee. Het werk van Ipse, was houtbewerking met verstandelijke gehandicapten. Momenteel ben ik 1x per maand bij Ipse in Zoetermeer (daar zijn ze heen verhuisd, omdat het Dok de ruimte voor ander activiteiten gaat gebruiken). In juli 2020 kreeg ik een telefoontje van de voorzitter van de AMS Bernisse om te vragen of ik nog interesse had in het vrijwilligerswerk als elektromonteur op de "Bernisse". Na een gesprek met hen, ben ik als elektromonteur aangenomen. Ik had geen enkele ervaring als marineman, maar na een tijdje gediend te hebben kan ik vele benamingen herkennen.

Na een leuke inwerkperiode met Wim Tas werd ik definitief aangesteld op de "Bernisse". Momenteel zijn we met 3 man die het onderhoud, vervangingen en verbetering op het gebied van elektrische installaties doen. Jammer dat Wim Tas heeft afgehaakt, hij heeft heel veel kennis van de materialen en installaties op de Bernisse, hopende dat hij nog terug komt. Ik vind de huidige groep leuk met elkaar omgaan en ik hoop nog lang dit werk te blijven doen op de "Bernisse". We zullen doorgaan.

